

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ค่านิยมในเรื่องเพศของวัยรุ่นไทยเริ่มเปลี่ยนแปลงไปมาก เมื่อสังคมไทยก้าวเข้าสู่ยุคของความทันสมัย (Modernization) มีการนำเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารและความทันสมัยในรูปแบบต่าง ๆ เข้ามามากขึ้น รวมทั้งวัฒนธรรมและค่านิยมตะวันตก ซึ่งมีอิทธิพลต่อสังคมไทยทำให้ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมของสังคมไทยได้รับความกระทบกระเทือน วัยรุ่นถูกปลูกฝังให้มีความทันสมัยที่หลงใหลฟุ้งเฟ้อไปกับความทันสมัย ส่งเสริมให้มีอิสระที่จะแสดงออกทางความคิดและความต้องการทางเพศของตน ซึ่งบางครั้งไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ และสถานภาพทางสังคม นอกจากนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีโอกาสและอิสระในการติดต่อคบหากันมากขึ้น เพราะได้เห็นแบบอย่างพฤติกรรมทางเพศจากสื่อโฆษณาและภาพยนตร์ที่เข้าถึงได้ง่าย ประกอบกับสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีหลากหลายรูปแบบ และการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่น (จันทร์จิตา พฤษานานนท์, 2547) รองอธิบดีกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข (2543) เปิดเผยว่า ปัจจุบันวัยรุ่นไทย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นนักร้องมีพฤติกรรมเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศกันมากขึ้น มีทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ต่างไปจากเดิม และมองว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นระหว่างหญิงชายเป็นเรื่องปกติธรรมดา โดยไม่คำนึงถึงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น เช่น โรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ ปัญหาการตั้งครรภ์ และปัญหาการทำแท้ง

สังคมรอบตัวของวัยรุ่นก็มีผลทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำเพื่อความสนุก เพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกันในกลุ่ม ต่างก็มีส่วนทำให้วัยรุ่นขาดการยั้งคิดและอาจมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตั้งใจ (จันทร์แรม ทองศิริ, 2539) นอกจากนี้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากวัยรุ่นขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่หรือได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งเร้าการอารมณ์ เช่น สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ในดิสโก้ คอฟฟี่ชอป สถานอาบอบนวด ซึ่งปัญหาครอบครัวก็ทำให้วัยรุ่นบางคนต้องการหาทางออก โดยต้องการพบคนรักที่มีความเข้าใจตน เอาอกเอาใจตน (สุชา จันทน์เอม, 2542)

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตและอยู่ในระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ ยังถือว่าเป็นวัยที่ขาดวุฒิภาวะ ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม เป็นวัยที่สนใจตนเอง สนใจเพื่อนต่างเพศมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปในทางที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเป็นชายหนุ่มหรือหญิงสาว คือ ระบบสืบพันธุ์เริ่มทำงาน ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะมีพัฒนาการเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกัน โดยเฉพาะเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นและมีพัฒนาการทางสังคมเร็วกว่าเด็กชาย เด็กหญิงวัยนี้มักมีปัญหาเรื่องการปรับตัวกับเพศตรงข้าม จึงควรปลูกฝังเรื่องเพศเพื่อให้เด็กรู้จักการปฏิบัติตัวในทางที่ถูกต้อง (เอกสารประกอบ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2548) เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ก้าวสู่วุฒิภาวะทางเพศ อิทธิพลของฮอว์โมนเพศจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น ทำให้เกิดความต้องการและความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศสูง สนใจเพศตรงข้าม อยากรู้ในสิ่งแปลกใหม่ อยากทดลอง และมีการเรียนรู้เรื่องเพศจากกลุ่มเพื่อน สื่อสารมวลชน ทั้งในรูปของนิตยสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุทัศน์ ภาพยนตร์ รวมทั้งจากหญิงให้บริการทางเพศ ผลที่

ได้รับคือวัยรุ่นได้รับข้อมูลไม่ครบถ้วนและคลาดเคลื่อนทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การเกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตามมา (พิมพ์สุเดชะ บุญเสริมศักดิ์ และพิทยา จารุพูนผล, ม.ป.ป.)

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและปัญหาอื่น ๆ ของวัยรุ่น สาเหตุหนึ่งเกิดจากการรู้สึว่าคุณค่าของตัวเองลดลงและมักจะทำในสิ่งที่ไม่ดีได้ง่าย (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, 2546) ดังที่ Lee (1993 อ้างถึงใน ชลลดา ศรีเดช, 2550) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นหญิงที่มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะมีความเชื่อว่าวิธีที่จะทำให้คู่รักหรือแฟนรักนั้น คือ การให้ในสิ่งที่เขาปรารถนาหรือการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับ ยุทธพงศ์ วีระวัฒน์ตระกูล (2541 อ้างถึงใน ชลลดา ศรีเดช, 2550) ที่ได้ทำการศึกษาในเรื่องการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นพบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและการตั้งครรภ์นั้น เกิดจากการที่วัยรุ่นคิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ตลอดจนเพื่อผูกมัดฝ่ายชาย วัยรุ่นที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ อาจแสวงหาความภาคภูมิใจด้วยการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่เหมาะสมเพื่อต้องการให้ตนเป็นที่ยอมรับและมีคุณค่าของอีกฝ่ายหนึ่ง

ดังนั้น ถ้าวัยรุ่นเห็นคุณค่าในตนเองก็จะช่วยให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงได้ เพราะวัยรุ่นที่เห็นคุณค่าในตนเองจะรักตนเอง ไม่ทำอะไรที่ไม่ดีต่อตนเอง รู้จักที่จะป้องกันตนเองไม่ให้เจอกับเรื่องที่ทำให้เกิดความทุกข์ สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น สามารถรับมือกับวิกฤตการณ์ในชีวิตได้ วิธีการเสริมสร้างให้วัยรุ่นเห็นคุณค่าในตนเอง มีหลายวิธี เช่น สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง บันทึกรความสำเร็จ ให้คำชมเชยตนเอง เมื่อสามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย และการได้กระทำในสิ่งที่สอดคล้องกับค่านิยม เป็นต้น สำหรับวิธีการลดพฤติกรรมทางเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่เหมาะสม มีหลายวิธีที่สามารถทำได้ดีและเหมาะสม คือ การให้ข้อมูลเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับวัย ตระหนักถึงผลเสียที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เพื่อให้วัยรุ่นหญิงรู้เท่าทันธรรมชาติของตนเองและเพศตรงข้าม รู้จักควบคุมความต้องการทางเพศ เกิดความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง ที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม เกิดการระวังมิให้ตกเป็นเหยื่อทางเพศ ตลอดจนไม่ทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

และอีกวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ก็คือการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ดังที่ มัลลวีร์ อุดลวิณศิริ (2547) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยให้วัยรุ่นได้รู้จักตนเอง เกิดการยอมรับตนเองและบุคคลอื่น รู้จักพิจารณาและวางแผนปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง โดยเฉพาะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในเรื่องที่คล้ายคลึงกัน หรือมีความต้องการที่จะพัฒนาตนในเรื่องเดียวกัน โดยใช้ความสัมพันธ์และอิทธิพลของกลุ่มที่มีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้เอื้ออำนวยในการช่วยเหลือสมาชิก

มีผู้นำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้ผลจำนวนมาก เช่น การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม (สมจิต ตุ่นแยง, 2550) และการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของหญิงบริการ (มัตติกา ศรีพวงทอง, 2548) นอกจากนั้น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มยังช่วยเพิ่มคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น ทักษะคิดทางเพศที่พึงประสงค์ และลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้ เช่น การปรับทัศนคติต่อการเป็นโสเภณีของนักเรียนหญิง (นงเยาว์ ชมพูทอง, 2537) การลดพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น (อศวิณ แสงปาก, 2550) และเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น (เนาวรัตน์ กะการดี, 2544)

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพราะเป็นกระบวนการให้คำปรึกษาที่ช่วยให้บุคคลได้เข้าใจตนเอง ได้ค้นหาความเชื่อหรือความคิดที่ไม่สมเหตุสมผล ซึ่งเป็นสาเหตุของการแสดงอารมณ์และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งได้ฝึกได้แข่งกับความคิดเหล่านั้นจนปรับเปลี่ยนเป็นความคิดที่สมเหตุสมผล โดยใช้หลักการคิดแบบ ABCDE ซึ่งจะช่วยให้บุคคลสามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิง อันเป็นการนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไปในทางที่เหมาะสม

2. คำถามในการวิจัย

- 2.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิงได้หรือไม่
- 2.2 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงได้หรือไม่

3. วัตถุประสงค์

- 3.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง
- 3.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิง หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
- 3.3 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง
- 3.4 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

4. สมมติฐานของการวิจัย

- 4.1 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษา
- 4.2 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา
- 4.3 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษา
- 4.4 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ประชากร คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์ กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 65 คน

5.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์ กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่มีคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงและมีคะแนนจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มีความสมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 14 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 7 สัปดาห์ กลุ่มควบคุมได้รับกิจกรรมตามปกติของโรงเรียน

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

ตัวแปรตาม คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเอง

2) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลาประมาณ 2 เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึง กันยายน 2552

6. คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การรับรู้คุณค่าในตนเองของนักเรียนหญิงที่มีต่อตนเอง ใน 2 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบภายในบุคคล ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ ความสามารถทั่วไป ภาวะทางอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยมส่วนตัว ความมุ่งหวังของบุคคล และเพศ 2) องค์ประกอบภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัวหรือพ่อแม่ โรงเรียนและการศึกษา สังคมและกลุ่มเพื่อน

การเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น สามารถวัดได้จากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของลักษณะ สกอลทอง (2550) มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 35 ข้อ

6.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร พฤติกรรมทางเพศดังกล่าวประกอบด้วย

6.2.1 การคบเพื่อนต่างเพศ คือ พฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกกับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งถือเป็นคนพิเศษ ได้แก่ การเกี้ยวพาราสี การนัดพบและการอยู่ด้วยกันตามลำพัง การไปมาหาสู่กับเพื่อนต่างเพศ

6.2.2 การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การมีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศ การดื่มสุราหรือของมีเมา การเปิดรับสื่อกระตุ้นทางเพศ และการเที่ยวสถานบันเทิง

6.2.3 การดื่มสุราและการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ คือ การดื่มหรือเสพสิ่งที่ทำให้มีอาการเมา จนขาดสติควบคุมตนเองไม่ได้

6.2.4 การเปิดรับสื่อกระตุ้นทางเพศ คือ การเปิดรับสื่อที่ทำให้เกิดอารมณ์ หรือความรู้สึกทางเพศ ได้แก่ ภาพยนตร์ที่มีฉากโป๊เปลือย ร่วมเพศ ข่มขืน หรือกระทำชำเรา อินเทอร์เน็ต ภาพถ่าย หนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีภาพหรือเนื้อหาปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

6.2.5 การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ คือ การไปเที่ยวในสถานที่ ซึ่งมีโอกาสพบและอยู่ด้วยกันตามลำพังอย่างใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ

6.2.6 การแต่งกายล่อแหลม คือ การแต่งกายตามแฟชั่นด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัว ใส่เสื้อผ้าเล็ก รักรูป เหวลอย เสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกาะอกและกระโปรงสั้น

6.2.7 การแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว คือ จากการจับมือถือแขน โอบกอด จูบ การแตะต้องสัมผัสคลำร่างกายของฝ่ายหญิง และการเล้าโลมของฝ่ายชาย ถือเป็นขั้นแรกที่น่าไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สามารถวัดได้จากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ จำนวน 30 ข้อ

6.3 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการให้คำปรึกษาที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาเหมือนกันหรือคล้ายกันเข้าใจว่าความเชื่อที่ผิด ๆ ส่งผลให้เกิดการคิดที่ไม่สมเหตุผล ผลนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเดิมที่ไม่สมเหตุผล สร้างความเชื่อที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อให้เกิดการคิดที่มีเหตุผลมีการวางแผนป้องกันและแก้ปัญหาของตนเองส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยอาศัยอิทธิพลของกลุ่มที่เปิดโอกาสให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นซึ่งสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกลุ่ม ไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม

6.4 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม หมายถึง แผนการพัฒนาโดยการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง แบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่วนที่ 2 เสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ส่วนที่ 3 ฝึกทักษะการป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร จึงได้โปรแกรมการให้คำปรึกษา จำนวน 14 ครั้ง แต่แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 45-60 นาที โดยจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมเป็น 7 สัปดาห์ ติดต่อกัน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษา

6.5 วัยรุ่นหญิง หมายถึง นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ได้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง

7.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลจากการวิจัยไปพัฒนาวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหรือพฤติกรรมอื่นของวัยรุ่นหญิงที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันได้

